

COLUMN

Vriend

*Als Ria op zijn verjaardag komt
is Bart helemaal in zijn nopjes.
Sinds zijn verhuizing heeft hij
zijn oud-begeleidster niet meer gezien.
Hij heeft een speciale band met haar.
Maar op het eind van haar bezoek
laat zij Bart weten:
"Nu ik een kindje heb
en van werk ben veranderd,
kan ik je niet meer zo vaak bezoeken."
In de weken, die volgen
is Bart volledig van slag.
Hij eet niet, komt niet uit zijn bed
en weigert te praten.
Na een poosje heb ik met hem een gesprek.
We praten over Ria,
over zijn ouders, die hij nooit heeft gekend.
Over de vele instellingen,
waar hij van kinds af aan heeft gewoond.
Over de begeleiders, die kwamen en weer vertrokken.
We praten vooral over vriendschap;
over mensen, die er alleen voor jou willen zijn.
Ik vraag Bart wat hij vooral van een vriend verwacht.
Hij zegt:
"Ik zoek iemand, die straks op mijn begrafenis komt."*

Ik herinner mij de kop van een artikel:
"Mijn enige vriend is mijn begeleider".
Daaronder een interview met de ethicus prof. Reijnders
over autonomie van mensen met een verstandelijke handicap.
Ook zij moeten leven zoals iedere andere burger,
is het agadium van onze overheid.
Eigenlijk zegt zij hiermee:
Zij moeten leven volgens de normen van onze samenleving.
Een samenleving zonder veel samenhang.
Waar mensen niet meer op elkaar,
maar op zichzelf gericht zijn.
Worden wij nog gezien en gerespecteerd
als mensen met mogelijkheden,

maar ook met beperkingen?

Die vraag wordt misschien niet gehoord
door mensen achter buro's op ministeries,
maar wel verstaan door degenen die dagelijks hun leven delen.
Beperkingen om bv. zelf relaties te kunnen aangaan.
Afhankelijk te zijn van het initiatief van anderen.
En als dat uitblijft in onze ego-samenleving,
dan is er het isolement.

"Ik zoek een vriendin, die straks op mijn begrafenis komt."

Ik zoek iemand, die mij de moeite waard vind.
Zo zelfs, dat ze om mij treurt als ik er niet meer ben.
Het imperatief van autonomie kan leiden
tot ontkenning van de kwetsbaarheid van hen,
die voor de bevestiging van hun bestaan
juist wezenlijk van anderen afhankelijk zijn.
En wat is er mis met zo'n afhankelijkheid?

(Werner van de Wouw)

geestelijk verzorger voor mensen met een verstandelijke handicap